

Слънцето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени. Одобренъ и препоръчанъ отъ М-ното на Народната Просвѣта съ окржно № 1667 отъ 16. IV. 1937 год.

Редакторъ: **Георги Кръзовъ**

ГОДИНА ВТОРА

БРОЙ 2

октомври 1937

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пощенска чекова сметка № 624.

ДОСЕГАШНИ РЕДОВНИ СЪТРУДНИЦИ: Т. Г. Влайковъ, Дора Габе, К. Н. Петкановъ, Фани Попова-Мугафова, Ст. Станчевъ, Г. Хрусановъ, Б. Маковски, Н. Никитовъ, Г. Русиневъ, Г. Райчевъ, Сл. Красински Тр. Симеоновъ, Паулина Сганчева, Ст. Андрейчинъ, Хр. Стоянова, Чичко Данчо, Ан. Цанова, Единъ-Пелинъ, Д. Немировъ, Йоз. Сгубель, Ц. Цвѣтановъ, Д-ръ Н. Станчевъ, Р. Станимирова, Ненчо Савовъ, Сл. Ангеловъ, Лука Тодоровъ, Ан. Карадийчевъ, Н. Розалиевъ, Д-ръ Авр. Ив. Рапонски, Вл. Русалиевъ, П. Михайловъ, Ж. Божилова, Здр. Митовски, Ас. Калояновъ, В. Паспалеева, Гр. Угаровъ, Рачо Стояновъ, М. Грубешлиева, Бор. Василевъ, Г. Костакевъ, Мл. Исаевъ, Вл. Симеоновъ, Ст. Чилингировъ, Ст. Мокревъ, Люб-Дойчевъ, М. Московъ, Хр. Огняновъ, Пантелей Матеевъ, Е. Багряна, А. Душковъ, В. Лазаркевичъ, Н. х. Младеновъ, Д. Друмевъ, Г. Атанасовъ, Ил. Бешковъ, М. Кисимовъ, Ст. Баровъ и др.

СЛЪНЦЕТО ОБИЧА ДЕЦАТА

Идете вижте, колко много деца е то събрало: босички, полуголички, по гашички, по блузки. Помургавѣли, опалени

терять се, или заплеснатъ се въ поточетата на алпинума, — сжщи омайничета. А тамъ — хвърлятъ топка, прескачатъ се,

Т. В. Царьтъ и Царицата, заедно съ малката княгиня Мария Луиза, между децата въ Царската детска градина

отъ жежкитѣ му цѣлувки. Весели, увлѣчени въ игри, на купчинки или прѣснати въ обширната Царска детска градина. По въртележки, по плъзгалки, по стълбици, около чешмички, край цапалка, на валяци — не могатъ да се наситятъ на прелеститѣ на градината подъ слънчевата грѣйка.

Слънцето обича децата. Тукъ то ги събира да имъ се порадва, да ги намилва, да заякне здравето имъ, да разшири гърдичкитѣ имъ, да направи измични тѣлцата имъ.

Ето ги, като живи цвѣтенца — отъ хубави, по-хубави. Радватъ се, скачатъ, подвикватъ, плѣскаатъ съ ржце, бѣгатъ, ка-

събиратъ се на купъ, на запѣятъ дружно около ржководителя или ржководителката си.

Слънцето обича децата — радва родителитѣ имъ, слива всички въ единъ увлѣкъ, въ една възхвала на добротата, на човѣчната помисълъ, на сърдечната нѣга, — на всичко хубаво, което намира убѣжище въ детскитѣ сърдчица...

Идете вижте, колко деца е събрало Слънцето въ гиздавата Царска детска градина и подъ каква благодатна грижа то отглежда утрешни здрави, хубави и пѣргави синове и дѣщери на България!

Д-ръ Вас. Ив. Неновъ

ЕСЕНЬ

Пристигна тиха есенъ въ полето и въ града и сглѣхна всѣка пѣсенъ низъ роднитѣ поля.

Повѣхнаха цвѣтията и росната трева, и мигомъ вѣвъ гората закапахъ листа.

А всички пойни птици, що лѣтосъ бѣха тукъ, отъ теленитѣ жици потеглиха къмъ югъ.

Но дойде ли априлий, по всѣки долъ и злакъ ще бликнатъ нови сили, синчець и аленъ макъ.

Ще спратъ тогасъ въ гората пакъ хиляди крила, че вредомъ по земята ще бжде пролѣтъта.

Атанасъ Душковъ

ПЪРВИТѢ УРОЦИ

Много съмъ послушна, много съмъ добричка, много грижи имамъ — азъ съмъ ученичка!

Първитѣ уроци виждатъ ми се тежки — какъ да ги науча, безъ да правя грѣшки?

Четенето лесно, писането лесно, но тази задача — иде ми да плача!

О, кога ще стана толкова голѣма, че да знаа всичко — както знае мама!

Е. Багряна

НАЙ-ГОЛѢМОТО БОГАТСТВО

Има хора, които се стремятъ да спечелятъ много пари, да станатъ богати, защото мислятъ, че паритѣ ще ги направятъ щастливи. Но паритѣ не винаги правятъ хората щастливи. Тѣ се печелятъ мъчно, а се губятъ лесно. Много богати хора сж изпадали въ крайна бедностъ.

Други се стремятъ да станатъ прочути, да се радватъ на слава и богатство, защото мислятъ, че така ще бждатъ щастливи. А много велики и прочути хора сж били нещастни.

Но има друго богатство, което мъчно се печели, но което никога не се губи. То трае цѣлъ животъ.

Това богатство е любовта къмъ всички хора. Човѣкъ, който обича другитѣ и е готовъ да имъ помага, когато сж въ нужда, той винаги е щастливъ.

Туристътъ си легна отново и огнѣтъ отслабна.

Козитѣ запасоха спокойно, а водачѣтъ имъ бдѣше зорко и сигурно. Той не изпущаше изъ очи мѣстото на огнѣя.

Следъ единъ часъ нѣщо туристѣтъ пакъ стана и пакъ сложи дърва на огнѣя.

Водачѣтъ веднага забеляза пламъка и освѣтения човѣкъ, изправенъ при огнѣя, и отново изсвири остро съ ноздритѣ си. Козитѣ бързо дигнаха малкитѣ си глави и се премѣстиха още по-къмъ върха. Премѣсти се и водачѣтъ на мѣсто, откъдето можеше да наблюдава.

Туристѣтъ пакъ чу свиренето и направи малка обиколка, за да разгледа по-добре дали нѣкъде близо има хора. Но никъде не се виждаше огнѣн, освенъ тѣхниягъ. Едвамъ сега той си спомни, че това изсвирване може да бжде отъ диви кози. Като се върна, туристѣтъ легна. Огнѣтъ догорѣ и остана да свѣти само луната и да бжде тихо и спокойно.

Следъ два часа почна да се

съзорява. Туристѣтъ станаха, приготвиха се за път и поеха стрѣмнината нагоре за върха.

Водачѣтъ на дивитѣ кози, които още бѣха на върха, забеляза всички движения на туристѣтъ и когато тѣ потеглиха изъ стрѣмнината, той изсвири носно и самъ поведе другитѣ кози по върха и се прехвърлиха отгатакъ.

Туристѣтъ съ мъка се изкачиха на върха, тъкмо когато изгрѣваше слънцето. То ги огрѣ и сѣнкитѣ имъ се прострѣха на срещния ридъ. Огрѣнитѣ околни върхове бѣха хубава гледка. Но далечинитѣ потъваха въ сутринна мъглява синкавина и погледѣтъ не можеше да проникне въ далчинитѣ ни на изтокъ, ни на западъ, ни на северъ, ни на югъ.

Духаше силенъ вѣтъръ на върха и бѣше студено. Туристѣтъ починаха малко, закусиха и се заспуцаха по една камениста пѣтека надолу къмъ мусаленскитѣ езера.

Още при първитѣ крачки за надолу тѣ видѣха стадото диви

кози застѣнали по камѣнацитѣ на срещния ридъ. Козитѣ бѣха видѣли хората по-рано и любопитно ги наблюдаваха. Но щомъ и туристѣтъ захванаха да гледатъ тѣхъ, тѣ се стрелнаха по сипеитѣ пѣргаво и грациозно.

Хубави животни. Глава малка, рога кжси, завити назадъ, очи голѣми, кракѣ тънки, тѣло грациозно, опашчица кжса, съ бѣло петно отзадъ, съ сиво-червеникава козина. Тѣ летятъ неуморно по стрѣмнини и долнини и така се спасяватъ отъ много свои неприятели. Човѣкътъ е най-голѣмиятъ имъ неприятелъ. Той ги бие за месото и кожата имъ. И ето защо тѣзи диви кози побѣгнаха отъ туристѣтъ. Тѣ не знаеха, че има и хора, които не убиватъ и не ядатъ животни. Не знаеха, че тѣзи туристи бѣха такива хора и бѣха жадни да се порадаватъ на тѣхъ като на божи създания, толкова мили, красиви, боязливи и безобидни.

Бѣгайки изъ сипеитѣ, тѣ бързо се скриха задъ склона.

Ст Андрейчинъ

НА МУСАЛА

Полунощъ презъ августъ. Надъ Рила свѣтѣше пълна луна. И подъ меката свѣтлина околността на Мусала бѣше тайнствена и омайна.

Къмъ върха на Мусала пасѣха нѣколко диви кози, събрани въ малкъкржгъ. Само една отъ тѣхъ бѣше по-отстрана на едно възвишение. Тя сжщо пасѣше, но често дигаше глава и разглеждаше околността. Тя бѣше водачѣтъ имъ.

Много по-надолу на сжщия склонъ, до гора отъ клекове, пасѣха нѣколко туристи. Огнѣн горѣше тамъ.

По едно време водачѣтъ на дивитѣ кози изсвири съ ноздри. Дивитѣ кози дигнаха глави

и наостриха уши. Следъ това тичешкомъ се премѣстиха по-къмъ върха.

Единъ отъ туристѣтъ бѣше станалъ отъ сънъ и бѣше прирурилъ дърва на огнѣя. Пламъкътъ се бѣ издигналъ високо и освѣтяваше туриста.

Водачѣтъ видѣ издигналия се пламъкъ и освѣтения туристъ и извести на стадото съ своето ноздрово свирене, че има опасностъ.

Туристѣтъ чу свиренето и остана изненаданъ: кой можеше да свири тѣй близо до тѣхъ? Той разгледа околността, но не можа да види никъде присѣтствието на други хора. А стори му се, че свири човѣкъ.